Napsal uživatel Šaolín
Úterý, 01 Únor 2000 01:00

První zmínku o Faustovi jsem zaregistroval už ve velmi útlém dětství prostřednictvím dlouhohrající desky Hurvínkovy pověsti české. Až později mi maminka před spaním předčítala o Faustovi i z Jiráskových Starých pověstí českých a koneckonců pan profesor Bernáth mě na střední škole proklepnul před tabulí i z té verze od pana Goetheho. V reálu jsem Faustův dům prozkoumal teprve nedávno, v rámci návštěvy dixilendového dýchánku, který se konal právě v prostorách tohoto podivně proslaveného objektu. Po jisté době jsem tedy toto v současné době útočiště klubu lékařské fakulty navštívil znovu. Tentokrát proto, abych zde navštívil jeden z pravidelných večerů, které zde hlavně pro své přátele pořádá radotínská folková kapela Citadela.

Koncert se konal 20. ledna a jako host byl na plakátech uveden mladý chomutovský písničkář Martin Šíl. Ten také krátce po devatenácté hodině večer otevřel a hrál bezmála čtyřicet minut. Jeho autorský repertoár mi v něčem připomínal tvorbu dnes již zesnulého Johna Denvera, avšak Martinův hlas je o něco hlubší a intonačně trochu jiný. Klasickým doprovodným nástrojem písničkářů bývá kytara a nebylo tomu jinak ani v tomto případě. Martin Šíl hraje většinou "beglajtem", ale k dobrému harmonickému i emotivnímu vyjadřování textů to stačí. Jak už jsem uvedl, všechny písně písničkářovy byly autorské, vyjímku tvořila akorát krásná balada Země vzdálená, kterou pod stejným názvem v originále napsal poněkud známější Mike Olfield. Ačkoliv jsem slyšel Martina Šíla úplně poprvé, mám docela chuť poslechnout si ho někdy znova.

Po přestávce přišla na řadu avizovaná Citadela. Zdá se, že kapela je po loňských vnitřních problémech zase v pohodě, a jejich dnešní výkon mě přesvědčil o tom, že i letos mají v konkurzech reálnou šanci uspět. Ačkoliv Citadela hraje folkrock, začala nezvykle ve walzovém rytmu a že prý "Skončil den a zejtra je neděle". Květa Fialová, asi největší osobnost souboru, se na první dva songy chopila mandolíny a během celého koncertu ji občas za svoji oblíbenou kytaru ještě vyměnila. Songy lyrické se střídaly z údernějšími, ve kterých zvlášť vynikal skvělý dvojhlas Květy a druhé zpěvačky Pavlíny. Ta se také zaskvěla v několika sólových partech a myslím, že zkušené Květě velmi dobře sekunduje. Z konkrétních písní mě zaujala třeba poetická Cínoví vojáčci, zamyšlenější Alchymista, či popovější Půlnoční runway, kterou Citadela nahrála jako první píseň svého vánočního dema. O jeho nahrávání nám zvesela vyprávěl spíkr dnešního večera a sólový kytarista Miloš. Stejně tak jako Martin Šíl, tak i Citadela hrála svůj autorský repertoár a jedinou vyjímku tvořil přejatý text Zvonimíra Goloba "Zelenavé plachty", kterou skvělým způsobem odzpívala právě Pavlína.

Na závěr na nás vybalila Citadela pár svých starých fláků a mně připadlo, že právě poslední tvorba je ve srovnání s touto produkcí poněkud vlažnější. Možná je to ale moje zdání. Citadela na mě působila jako dobrá muzikantská parta a kromě baskytaristy Radka, který se během celého koncertu ani jednou neusmál (!), myslím, že dokázali i v publiku navodit dobrou náladu a

připravit ho tak na strastiplnou cestu domů večerním metrem.